

Radio 4

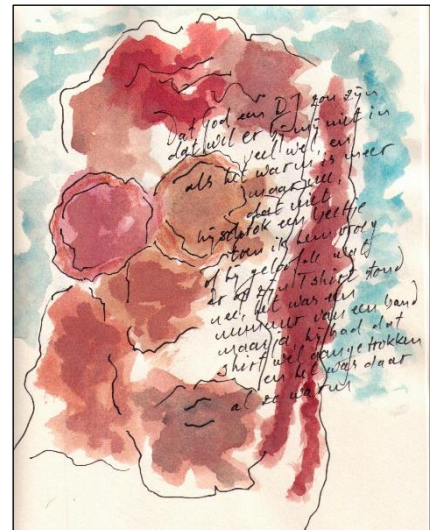
Ik luister graag naar de radio, de klassieke zender. Muziek kleurt de dag, zij spreekt aan op een niveau dat onder de taal ligt, of er bovenuit stijgt, er omheen leidt of zoiets. In ieder geval bezorgt zij je een aangename stilte van het verstand en een streling van het gehoor. Zij komt makkelijk binnen, geruisloos als het ware, en is – in tegenstelling tot het gesproken woord - op een of andere rare manier direct begrijpelijk, hoe verschillend de klanken ook zijn. Ik hoef er niet over na te denken. Muziek geeft rust en concentratie. Zij is balsem voor de ziel, zoals het spreekwoord zegt.

Maar tussen twee stukken heb je altijd een presentator die de zaak aan elkaar praat. Dat vind ik lastig. Ik moet luisteren naar wat hij of zij zegt, telkens even overstappen naar een ander register, dat wel talig is, waar ik wel moet nadenken. En allemaal willen ze met iets leuks of interessants komen, over de muziek die ze draaien, de persoon van de componist of de musicus, de tijd of de stijl, noem maar op, een of ander verhaaltje. Ik heb wel eens een e-mail gestuurd naar de radio, of dat niet een onsje minder kon. Tot mijn verbazing kreeg ik nog antwoord ook, en wel dat ze 'een menselijke zender' wilden zijn. Daar hoort een presentator bij, vinden ze.

Je hebt inderdaad wel een zender die het zonder doet, *classical*. Maar die heeft minder interessante muziek, nogal middle of the road. En inderdaad, daar mis ik de omlijsting van de menselijke stem, het aangesproken worden als luisteraar, de inbedding in een vorm van menselijk contact. De zender die het in mijn ogen nog het beste doet is het Belgische Klara. Daar houden ze de teksten kort en zakelijk, zonder hun eigen contactbehoefte uit te leven.

Het lijkt me een lastig vak, een muziekprogramma presenteren. Zit je in je eentje achter de microfoon, wetende dat je mensen toespreekt die daar niet op zitten te wachten. Het draait immers om de muziek. Maar je moet toch wat zeggen. Hoe ga je dat doen?

Er is een radioprogramma op zaterdagochtend, Een goedemorgen met ..., dat ooit werd verzorgd door de Belgische schrijver Bart Moeyaert. Die kon het. Die gaf tussen zijn muziekkeuzes door telkens een korte poëtische beschouwing ten beste, die zelf een soort

muziek was. Was het de klank van zijn stem, of de inhoud van zijn woorden die het hem deed? In ieder geval had ik het gevoel naadloos van de ene betovering in de andere te rollen. Alsof het geen taal was die erbij kwam, maar een dans, een lied, een schilderij van beelden.